

erstatning til fodgængere for skader ved fald (glidesager m.v.). I bemærkningerne til lovforslaget bør det præciseres, at reglen tillige omfatter alle regreskrav, herunder policeregres og krav mod forsikringsselskaber.

Funktionærsager.

I betænkningen om behandling af borgerlige sager side 55 og 73 f har rådet foreslået reglen i retsplejelovens § 225, nr. 10, affattet således, at den omfatter alle sager, der opstår af forholdet mellem private arbejdsgivere og deres ansatte.

Rådet er opmærksom på, at ændringen medfører, at alle disse sager, såfremt de anlægges ved underret, kun kan indbringes for højesteret, såfremt 3. instansbevilling opnås, medens sø- og handelsrettens dom i en funktionærsag uden særlig tilladelse kan ankes til højesteret. Dette forhold er imidlertid ikke blot knyttet til kompetencereglerne vedrørende funktionærsager, men er generelt for hele grænseområdet for sø- og handelsrettens kompetence. Rådet finder derfor ikke anledning til i denne sammenhæng at fremsætte forslag, der sigter til at fjerne denne forskel.

4. Politisagsbehandling af flere lovovertrædelser.

Ved lov nr. 224 af 7. juni 1972 om ændring af retsplejeloven blev bestemt, at sager om overtrædelse af straffelovens §§ 124, stk. 2, 126, stk. 1, 161-163, 170, 172, stk. 2, 174, 184, stk. 2, 185, 193, stk. 2, 214, 232, sidste led, 249, stk. 1, 253, 255, stk. 2, 265, 266 og 276-284, jfr. § 287, der efter de hidtil gældende regler var statsadvokatsager, fremtidig skal behandles som politisager. Lovforslaget byggede i det væsentlige på en indstilling fra justitsministeriets strukturudvalg vedrørende politiet, der havde foretaget en indgående undersøgelse af mulighederne for, at de enklere regler om politisagsbehandling gøres anvendelige på de straffelovsovertrædelser, som det er forsvarligt at behandle efter disse regler.

Efter rådets opfattelse kan området for politisagsbehandling ikke yderligere udvides væsentligt ved at gøre bestemte overtrædelser til politisager.

En væsentlig udvidelse af politisagsområdet for straffelovsovertrædelser kunne derimod måske opnås ved at ændre grundkriteriet for politisagsbehandling, der efter retsplejelovens § 721, stk. 1, er sager angående lovovertrædelser, for hvilke loven ikke hjemler anden straf end bøde eller hæfte, til at være et minimumskrav om den konkret forskyldte straf. En sådan ændring måtte tillige forudsætte regler om, at anklagemyndigheden i anklageskriftet skal nedlægge en påstand om straffens størrelse. Som nyt kriterium for politisagsbehandling kunne i så fald f.eks. vælges påstand om fængselsstraf.

I Norge følges den praksis, at anklagemyndigheden under domsforhandlingen nedlægger påstand om en bestemt straf, og her i landet forekommer undertiden navnlig i sager om overtrædelse af skatte- og afgiftslove også tilfælde, hvor anklageren begærer rettens tilslutning til en bestemt bødeberegning. I færdselssager nedlægges påstand om frakendelse af førerretten, hvor anklageren skønner, dette bør ske. Indførelse af en regel om, at indholdet af en strafpåstand fra anklagemyndighedens side i almindelighed skal have afgørende betydning for sagens behandling, ville imidlertid kræve nærmere undersøgelser og muligt justering af andre af lovens regler. Det bemærkes i denne forbindelse, at justitsministeriet netop har anmodet strukturudvalget vedrørende politiet om at overveje reglerne om anklagemyndighedens organisation, herunder spørgsmålet om, hvorvidt statsadvokatstillingerne bør opretholdes. Anklagemyndighedens udformning af sin påstand bør i hvert fald næppe være eneførende for så væsentlige forhold vedrørende sagsbehandlingen som spørgsmålene om domsmænds medvirken og forsvarerbeskikkelse.

Inden for straffelovsområdet er der således næppe mulighed for på nuværende tidspunkt ved et enkelt hurtigt udarbejdet forslag at udvide reglerne om politisagsbehandling. Forholdene stiller sig imidlertid væsentligt anderledes med hensyn til visse færdselsovertrædelser. Her synes en meget betydelig rationalisering af domstolens og politiets arbejde at ligge inden for mulighedernes grænse.

Efter færdselslovens § 69, stk., 4 og 5, behandles færdselssager som politisager, med-